

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: **Gyorsan rendezzék a tejügyet!**

Forrás: **Népszava**

Bp.

1915 X. 19

(Hely)

(Idő)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1915"

Személy

Helyszám

Gyorsan rendezzék a tejügyet!

*

Még egyszer a beteg gyermekek tejéről.

A csütörtöki lapunkban irtunk arról, hogy egy munkás és a felesége két beteg kis gyermekük részére semmiképen sem tudtak tejhez jutni. Pénteken közölhettük már, hogy a *Népszava* cikke alapján „a polgármester azonnal intézkedett, hogy ez a jogos panasz haladéktalanul orvoslást nyerjen és a munkásasszony beteg gyermekei számára a legközelebb eső tejesarnokban tejet kapjon”. Az a hirdetés, amely a városházáról, a polgármester szobájából jött, sietett megjegyezni azt is, hogy „természetesen egy ilyen szörvénnyesen nyilvánosságra kerülő eset elintézésével a polgármester nem látja elintéztnek magát a lényeges kérdést, hogy tudniillik betegek és gyermekek számára a fővárosban a tejbiztosítás mindenképen és mindenekelőtt biztosítva legyen”. Megtudtuk a városházai hirdetésből azt is, hogy a kérdést sürgősen rendezik, de addig is „a polgármester fölkérte a Budapesti Központi Tejesarnok és a Budapesti Általános Tejesarnok igazgatóságát, hogy ahol beteg gyermekek számára kérnek tejet, az ilyen kérelmeket mindegyikre teljesítsék”.

Azt irtuk akkor, hogy egyelőre így rendben van, de minél előbb és intézményesen szabályozzák a tejügyet.

Azóta voltak már ülések ebben az ügyben. Azóta eltelt néhány nap. Nagyon rosszul esik nekünk, hogy a gyermekek tejügyét még mindig nem rendezték. Még mindig érkeznek hozzánk panaszos levelek arról, hogy anyák órákat szaladgálnak, hogy tejet szerezzenek a gyermeküknek, a beteg gyermeküknek, hiába. Kaptunk levelet olyant is, amelyben egy hadbavonult felesége azt írta, hogy kétségbeesésében elemésztí magát és a gyermekeit, mert nem tudja nézni, hogy a kicsinyei, akiknek nem tud tejet adni, hogyan éheznek.

Az az asszony, aki ennyire elkeseredett, elmondta, hogy három kis gyermeke van, a legnagyobbik öt esztendő; ez beteg, állandóan orvoshoz és a klinikára kell vele járni, menni nem tud, gipszben van az egész dereka. Egy korona 95 fillér napi állami segélyből él ez az asszony negyedmagával. A nagy nyomorúsággal még csak meg tudna valahogy küzdeni (zálogház, kölcsön...), de a gyerekeknek nem lehet mindig krumplit adni. Tejhez meg nem jut egyáltalán. Reggelként bejárja az egész környéket (Kőbányán lakik), mindenhol elutasítják. Sirva panaszkolta, hogy az keserítette el végképen, hogy tudja: ha kevés is a tej, van tej és látja naponként, hogy egyes kiváltságosok a szokott literjüket vagy két literjüket elviszik; olyanok, akiknek nincs gyermekük és nincs betegük. Mindent megpróbált már, hogy tejhez jusson. Nesztét vette például annak, hogy főzelékkel, gyümölcessel Pestre járó ceglédi asszonyok egy héten kétszer tejet is hoznak. Négy órakor hajnalban ő is kiment a kőbányai állomásra, hogy legalább egy féllitert kikönyörögjön a kicsinyei számára. Nem tudott szerezni. Két hétig nehezen a Budapesti Általános Tejesarnok fiókjából szerzett, de ez megszűnt, mert a fiókvezető asszony nem akart tőle egyebet, mint hogy kis vizsontszolgálatot adjon: surolia föl néldául

nem is szólva arról, hogy lakást is azért kap, mert a házat takarítja. Vasárnap két recepttel jelentkezett a fiókban: az elárusító asszony nem adott tejet, ugyanakkor, amikor állandóan azzal dicsekszik, hogy neki milyen előkelő kuncsaftjai vannak...

*

És a tejüggyel, a beteg gyermekek tejügyével kapcsolatosan rá kell mutatni arra is, hogy az úgynevezett *tejpótlókkal* milyen uzsorát üznek. Ez a szegény asszony például és ugyanabban a házban mások is, mert tejet vagy tejfélélt föltétlenül akartak adni, legalább egy héten egyszer-kétszer a „Milca Alpina” nevű folyadékot vették. Azt mondták, úgy gondolják, hogy éppen olyan, mint a tej; a gyerekek szeretik is; azt is hiszik, hogy tejeskávét isznak, amikor az azzal készült kávét isszák; rendben volna, de ez a tej pótló egy korona husz fillérbe kerül és egy dobozba félliterbe sincs. És ez maga tejpótló ezt nem lehet higitani. Méregdrága ez így nem hadisegélyes, háromgyerekes, szegény asszonynak való. Van másféle is, mondják 90 filléres, de azt nem isszák a gyerekek, az kiköpik, arra azt mondják: kifordul a szájukból, — olyan, mint a csiriz.

Aki a kávéházban vagy másutt bereggettessen olvassa ezeket a sorokat, annak az agyán keresztülsuhanhat az a gondolat, hogy minek ennyit írni a tejről, akár a gyermekek tejéről is, amikor hiszen ország-világ előtt megállapították, hogy a békés idők állapotához képest rettenetesen nagy a tejnyomorúság. De minket nem térít el senki attól a gondolatunktól, hogy ha ezerszer nagyobb volna is a tejihiány, mint amilyen, akkor is jusson a gyerekeknek, jusson a betegnek és mindenkit megelőzően és föltétlenül jusson a beteg gyerekeknek! Ne igyék tejeskávét a tejesarnok igazgatója: de hadd igyék az a beteg gyerek, akinek mindene a tej és csak a tej.

*

És ne mondja senki, hogy minek az írkalás, minek a sürgetés: — a polgármester nyilvánlatkoztatta már, hogy hamarosan intézményesen rendezik ezt a kérdést. Hamarosan? Mennyi időbe kerüljön annak az igazgatónak a fölismerése, hogy ha már választani kell: a kevés tej ne a cukrászdába vagy a kávéházba uzsonnának, hanem a gyermeknek és a betegnek táplálékul jusson?! De hiszen ennyire igazán nem veszedelmes a kérdés. Annyi beteg és annyi csak teje szoruló gyermek nincs a fővárosban, hogy ezek meginnák a kávéházak és a cukrászdák közönsége elől a tejet.

A főváros közegészségügyének ezt az igazán égető kérdését ne intézzék a sablonok útján. Nem kell itt ülésezés, statisztikázás,

átiratozás. Egy rendeletet kerünk: a uszuorvos adjon kétsoros bizonyítványt annak, akinek tej kell, — a tejárusok meg előbb szolgálják ki ezeket, mint a többi vevőt. Akármennyire előkelőek is azok a többi vevők. Mert minél előkelőbbek, annál inkább telik nekik más táplálékra, hogy el ne egyék a kicsinyek, a beteg kicsinyek egyetlen táplálékát.